

Inhabilitació o repressió?

written by Josep Maria Loste Romero | 1 d'octubre de 2020

Un altre President de la Generalitat ha estat descavalcat del seu càrrec polític per una via gens democràtica. Ara ha estat el Molt Honorable Quim Torra i Pla qui ha estat apartat del legítim poder polític mitjançant una mesura molt poc clara, anomenada inhabilitació. El més greu del cas és que una institució administrativa –la JEC– ha maniobrat perquè una sanció que en qualsevol país de l'Europa civilitzada hagués quedat en una multa o, en no-res, hagi pogut adreçar-se per la via judicial i passar al TSJC i el Tribunal Suprem. Una vegada més s'ha fet servir la repressió a través d'una justícia molt polititzada i encara més caducada. Però atenció, aquesta sentència encara ha de passar el filtre del Tribunal Constitucional i de la Justícia Europea.

No hi ha dubte que Quim Torra i Pla ha estat un president molt singular. Va ser nomenat després de la impossibilitat de fer president a Carles Puigdemont perquè es trobava (i encara s'hi troba) a l'exili. Quim Torra ha estat més un intel·lectual que un polític. Una simple pancarta ha arruïnat el seu mandat. És especialment greu que el concepte de desobediència a l'Estat espanyol representi una mena de delicte, amb mentalitat medieval, com també ho és la sedició, que va comportar una presó molt injusta per als nou presos polítics catalans. Aquest delicte d'inhabilitació aplicat a Quim Torra ha estat definit per insignes catedràtics de dret penal i constitucional com una veritable barbaritat, com una aberració en majúscules que podria provocar que la sentència fos declarada nul·la de ple dret. Tot plegat dóna més força a l'argument que l'Estat espanyol és una democràcia de molt baixa qualitat.

El més interessant del mandat del president Quim Torra són les seves darreres reflexions sobre l'autonomia; en el sentit que aquest element, que en principi havia de servir perquè els

catalans poguessin gaudir de més llibertat i qualitat de vida, hagi esdevingut un motiu més per impedir que Catalunya pogués votar lliurement i decidir el seu esdevenidor col·lectiu. Cal insistir que sense autonomia estaríem molt pitjor (que ja és difícil), però aquí cal posar de manifest que en aquests moments l'autonomia de Catalunya, l'autogovern català, ha estat completament laminat i ha passat a ser una figura completament buida de contingut. Actualment el marge polític de Catalunya per a autogovernar-se és pràcticament zero. L'anomenada "política autonòmica" ha passat a ser controlada per una justícia polititzada, que amb mà de ferro converteix l'Estatut i el govern català en un autèntic paper mullat.